עמוד השחר כשר: מנהני מילי אמר רבא

דאמר קרא יויקרא אלהים לאור יום "למאיר

ובא קראו יום אלא מעתה ולחשך קרא

לילה [למחשיך ובא קרא לילה] הא קיי"ל

דעד צאת הכוכבים לאו לילה הוא אלא אמר

רבי זירא מהכא 20 ואנחנו עושים במלאכה

וחצים מחזיקים ברמחים מעלות השחר עד

צאת הכוכבים ואומר מ(והיה) לנו הלילה

י(למשמר) מאי ואומר וכ"ת משעלה עמוד

השחר לאו יממא ומכי ערבא שמשא ליליא

ואינהו מקדמי ומחשכי ת"ש ס(והיה) לנו הלילה משמר והיום מלאכה: **בותני**' «כל

היום כשר לקריאת המגילה יולקריאת ההלל

יולתקיעת שופר סיולנמילת לולב יולתפלת

המוספין יולמוספין יולוידוי הפרים יולוידוי

מעשר פולוידוי יוהכ"פ ילסמיכה לשחימה

לתנופה להגשה לקמיצה ולהקטרה למליקה

ולקבלה יולהזיה יולהשקיית סומה יולעריפת

העגלה יולמהרת המצורע "כל הלילה כשר

סלקצירת העומר "ולהקמר חלבים ואברים o

יוה הכלל דבר שמצותו ביום כשר כל היום יים הכלל דבר

דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה:

מנלן דאמר קרא, יוהימים האלה נזכרים

ונעשים לקריאת ההלל דכתיב יממזרח שמש

עד מבואו יוםי אומר יום עשה עד מבואו יום עשה

ה' ולנטילת לולב דכתיב יולקחתם לכם ביום

הראשון ולתקיעת שופר דכתיב יום תרועה

יהיה לכם ולמוספין דכתיב ידבר יום ביומו

ולתפלת המוספין כמוספין שויוה רבנן ולוידוי

פרים דיליף כפרה כפרה מיום הכפורים

דתניא יגבי יוה"כ יוכפר בעדו ובעד ביתו

בכפרת דברים הכתוב מדבר וכפרה ביממא

הוא דכתיב ייביום הזה יכפר עליכם: ולוידוי

מעשר וכו': דכתיב יואמרת לפני ה' אלהיך

בערתי הקדש מן הבית וסמיך ליה יהיום הזה

ה' אלהיך מצוך: לסמיכה ולשחימה: •דכתיב

15 ושחט וכתיב בה בשחיטה 15ביום

זבחכם ולתנופה דכתיב "ביום הניפכם את

העומר ולהגשה דאיתקש לתנופה דכתיב

17 מיד הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות

והניף והקריב ולמליקה ולקמיצה ולהקמרה

ולהזיה דכתיב יביום צוותו את בני ישראל

ולהשקיית סומה יאתיא תורה תורה כתיב הכא יועשה לה הכהן את

מגילה הלי ג סמג עשין מד"ס ד טוש"ע א"ח

סימן תרפו סעיף א ווטור סיתן תרפחן: מב ב מיי פ"ג מהלי חנוכה הלכה ט: מג ג טוש"ע א"ח סיתן

מהפח סעיף א:

עשין מד טוש"ע א"ח סימן

מרנב סעיף א:

מו ו מיי׳ פ״ד מהלכות

מעשה הקרבנות הלי ו סמג עשין קפג: ז ז מיי' פ"ב מהלכות עבודת יוה"כ הל' ז:

מה ח מיי פיים מהלי מעשר שני הלי

מעיף קמב]: מט ט מיי' פ"צ מהלי עבודת יוה"כ הל' 1:

ב י מיי׳ פ"ד מהלכות

י סמג עשין קפג:

ב ומיי׳ פ"ו מהל' פרה

סלי בן:

:עשין נו נב מ מיי׳ פ״י מהלכות רולח הלכה ה סמג

עשין עח: נג ג מיי' פי"א מהל'

טומאת לרעת הלכה ג

סמג עשין רלו ורלו: ס מיי׳ פ״ו מהלכות תמידין ומוספין הל׳ ז

סמג עשין קנט:

בה עפ מיי׳ פ״ד מהל׳

עבודת יוה"כ הל' ו:

גליון הש"ם

גמרא דכתיב וסמך ושחם. עיין מנחות דף לג ע"צ מוס' ד"ה ידו: תוספות ד"ה לקמיצה

וכו' וכז תנופה והגשה.

עיין קדושין דף לו ע"א מוס' ד"ה הסמיכות ולע"ג:

תורה אור השלם

1. וַיִּקְרֵא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחִשֶּׁרְ קרְא לְיִלָה וַיְהִיּ עֶרֶב וַיְהִי בֹקר יוֹם אֶחָר: בראשית א ה

אמרתי לעם איש ונערו

לָנוּ הַלַּיְלָה מִשְׁמָר וְהַיּוֹם לָנוּ הַלַּיְלָה מִשְׁמָר וְהַיּוֹם לְנוּ הַלַיְלָה מִשְׁמָר וְהַיּוֹם

מלאכה: . והימים האלה נזכרים

נחמיה ד טז

מעשה הקרבנות הל' ו

ל מיי׳ פ״ד מהלי סוטה הלכה ב סמג יא. גאל חווי

מה ה מיי׳

מד

הקפח סעיף ח. ד מיי' פ"ז מהלכות לולב הלכה י סמג

זמוה הורה ה חמו

פ"ג מהל"

כו' שדחו פרש"י ומפרשים

(פסחים דף פא. ושם) דפריך ולר' יוסי דאמר מקלת היום ככולו וזבה שראתה בשבעה לספירתה אינה סותרת אם כן זבה גדולה לדידיה היכי משכחת לה ומשני [בראתה כל שני] בין השמשות דאו

הוי סוף היום ותחלת האחר בטומאה וקשיא אמאי לא אמר ברואה בלילות דהא ספירת לילה לאו ספירה היא ונמצא שכל היום טמא כיון שתחילתו הוי טמא וי"ל דסבר ר' יוסי דסוף היום מהני לשמור כמו תחלת היום וה"נ משמע פרק שני דנזיר (דף מז.) בסופו דקאמר [לר"י זבה גמורה] היכי משכחת לה אי דחזי בפלגא דיומא אידך פלגא ליהוי לה שימור ואם תאמר אם כן רבי יוסי דסבר מקצת היום ככולו א"כ היה לו להקשות ר' יוסי ככותאי אמרה לשמעתיה כדקפריך לרב בנדה (דף סע.) וי"ל דכותאי אמרי אפי' מיום ראשון שפסקה בו דסופרתו ליום ראשון ור' יוסי לא אמר אלא מיום שבעה ש: והא קי"ל דעם צאת הבובבים ליליא הוא. ואס מאמר כיון דקיי"ל דבצאת הכוכבים הוי ליליא א"כ אמאי פליגי ר' יוסי ור' יהודה בבין השמשות 🕫 לימרו בנאת הכוכבים וי"ל דאף בשיעור נאת הכוכבים יש מילוק שיש כוכבים נראין ביום 0: והיה לנו הלילה למשמר. קשים דהא אמרינן בברכות (דף ב: ושם) גבי לאת הכוכבים לילה הוא ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר דכתיב והיה לנו הלילה למשמר ואמאי לא הוי ראייה גמורה כדמפקינן הכא

מקרא ויש לומר דהתם בעי לאסוקי דומן שכיבה דגבי ק"ש הוי לאת הכוכבים ומש"ה קאמרינן התם דאין זו ראייה גמורה דנהי דהוי לילה באותה שעה מ"מ לא הוי זמן שכיבה לכל אדם: ללך דרך יוה"ב דתניא. קשיא אמאי איצטריך למימר האי כיון דתנא כל היום כשר לסמיכה והלא הוידוי אינו אלא בשעת סמיכה וי"ל דאי לאו האי הוה אמינא דוידוי זה קי (כוידוי) דשאר סמיכות דאינו כשר כל היום ויגרום נמי לסמיכה שלא תהא כשרה כל היום כשאר סמיכות משו"ה אילטריך למתני הוידוי:

לקמיצה ולהקטרה דכתיב ביום צוותו. אבל שחיטה לא מפקינן מהאי קרא דלאו עבודה היא שהרי כשרה בזר והרא משתעי בעבודה דכתיב להקריב את קרבניהם יוכן תנופה והגשה לי אין לריך בהו 🌯

אומר ר״ת שאם שכח לברך

כהן במנחה לפני הקמילה: ש בל הדידה בשר דקצירת העומר.

כל התורה הזאת וכתיב התם "על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט בלילה לא יברך ביום כדמשמע בהאי סתמא דמתני׳ דנהי דאיכא סתמא במנחות (דף עא.) דתני נקלר ביום כשר בדיעבד מ״מ סתמא

בראשית א ה בְּמְלָאכָה הְחָצְיִם מְחָזִיקִם בְּרְעָהִזים מַחֲלוֹת הַשְׁחַר עַד צָאת הַבּוֹרְבָים: נחמיה ד טו בַּעַת הַהִּדִיא בּר בְּעַת הַהִּדִיא בּר בְּעַת הַהִּדִיא דהכא עדיפא דהא קתני לה גבי הלכתא פסיקתא דדינא ועוד נראה דאפי׳ למאן דמכשר קצירת העומר ביום דיעבד מודה הוא גבי ספירה דאין לברך ביום משום דשנה עליה הכתוב לעכב דכתיב (ויקרא כג) חמימות ואי אתה מולא חמימות אלא כשאתה מונה בלילה וכן כתוב בהלכות עלרת ובה"ג כתב דהיכא דאינשי לברך בלילה ימנה למחר בלא ברכה וכן הלכה אבל אם שכח לילה ויום לא ימנה עוד בברכה דבעינן תמימות וליכא 🕫 ואחר שבירך על הספירה אומר י״ר שיבנה וכו׳ מה שאין כן בתקיעת שופר ולולב והיינו טעמא לפי שאין (ב) אלא הזכרה עתה לבנין ביהמ"ק אבל לשופר ולולב יש עשיה:

מה

ביום. [מתניי] כל היום כשר לקריאת המגילה כוי. ירושלמי לקריאת המגילה, (שנא') ביום אשר שברו אויבי היהודים וגוי. לקריאת ההלל, שנאמר זה היום עשה ה': לתקיעת שופר, שנאמר יום תרועה יהיה לכם. למוספין שנא' ביום צוותו את בני ישראל, ואיתקש תפלת המוספין למוספין. לנטילת לולב, שנאמר ולקחתם לכם ביום הראשון וגר'. פני לודוי הפרים ולודוי המעשר ולוידוי יום הכיפורים, לסמיכה, לשחיטה ולתנופה ולכפרה ולהגשה, לקמיצה ולהקטרה, למליקה ולקבלה, להזאה,

הפורים האלה לא יעברו יומר המקר היהודים וְבָּרֶם לֹא יָסוֹף מוֹרְעָם: אטתר ט כח 5. מִמּמְוְרַח שָׁמֶשׁ עֵד מְבוֹאוֹ מִהְלֶּל שְׁם יְיִ: תהלים קיג ג 6. זָה הַיוֹם עֲשָׁה יִי גַּגִּילָה וְשְׁמִּחָהם בּוֹ: תהלים קיח כד 7. וּלְקְחָתְּם לְּכָם בִּיוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הְדֶּר בָּפּת הְּמָרִים וַעֲגַף עֵץ עָבֹת וְעַרְבֵי נְחָל וּשְׁמֵּחְתָם לְּפָנִי יִי אֱלֹהֵיכָם שִׁבְּעַת יָמִים: ויקרא כג מ 3. וֹבְחֹרֶשׁ הַשְּבִיעי בְּאָחֶד לְחֹרֶשׁ מִקְרָא קִּדְשׁ יִהְיָה לְכָם בְּל מְּלֶאבָת עָבֹדָה לֹא תָעֲשׁוּ זוֹם תְּרוּעָה יִחְיָה לְכָם: במדבר כט א 9. אַלֶּה מוֹעֲדי יִי אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אתְם

יוְיְהֶה לְבֶבׁם בְּלַ מְלֶאְכָּת עֲבַדָּה לֹא תַּעֲשוּ יוֹם הְרוּעָה יִהְיָה לְבָם: במדבר כט א פ. אַלָּה מוֹעֲדִי יִיְ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אתָם
מקראי לְדֵש לְהַקְרָיב אְשַׁה לְיִי עַלְה וּמְנְהָה וְבָח וְּנְבְּכִים דְּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ: ויִקרּא כּג לו 10. וְהָבֶרִיב אְדָה לְא תָבְשׁ לְהַקְרָאוּ אתָם
מקראי לְדֵש לְהַקְרָיב אְשָׁה לֹיְי עַלְה וּמְנְהָה וְבָח וּנְבְּכִים דְּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ: ויִקרּא כּל 10. וְהָבֶרִיב אְדָה לְא תְבִּי לְא תְבְּי בְּבְרְ בְּיוֹם בְּוֹמוֹ: ויִקרּא בּל 10. וְהָבְרָב אְשָׁה לְּבְּי לְיִתְם וְלְאלְמְהַה בְּבְּר בְּעוֹדוֹ בְּיוֹם הַוֹּה וְבָבְר בְּעוֹד וּבְיוֹם בְּוֹחִה וְבָּר וְיִלְגִּר לִיוֹוֹם וְלְאלְמְהָה בִּי וֹם בְּיוֹם הְיִחִבּי הְיִרְ עָל רֹאשׁ מְרְבְּי בְּבְּר בְּעוֹד וְבְּבְר בְּעוֹד וְבְבְּרְ בְּעָב וְּבְבְּיְרְ בְּבְּבְּר בְּעִייתְ אוֹתָם בְּכָל לְבְבְּר וּבְעוֹית בְּעָל לְבְּבְר וּבְיִם הַוְּהִי יִיְ אַלְהִיְיִ אָבְּרְ וֹבְעְיִתְ אוֹתָם בְּכָל לְבַבְּר וּבְעוֹ הְבְּבְּע בְּבְּי אָהְרָן אָת דְמוֹ שְׁבְּרְאוֹי בְּרִי אִבְּרְי בְּבְי אַבְּרְ בְּעִי אֲבָרִי בְּעְ בְּבִי אָהָרְן אָת דְמוֹ שְׁבְּבְי אָהָרְן אָת דְמוֹ שְׁבְּבְי אָהָר בְּעִי בְּבְּי אָהְרִי בְּבְי אָבְרְי בְּבְּי אָבְרִי בְּבְי אִבְרְי בְּבְי אָבְרְי בְּבְּבְי אָבְרְי בְּבְּי בְּבִי אִבְרִי בְּבְי בְּבִי אִרְרִי בְּבְי אָהְרְי בְּבְי אָרָה בְּבְי אָבְרִי בְּבְי אָבְרְי בְּבִי אִבְרִי בְּבְי אָבְרְי בְּבְי אָבְרִי בְּבְי בְּבִי אִבְרִי בְּבְי אָבְרִי בְּבְי אָבְרִי בְּבְי בְּבִי בְּרִי בְּיִבְּי בְּבִי בְּיִי בְּבְּי בְּבִי בְּבִי בְּבִי בְּבִי בְּבְי בְּבִי בְּבְי בְּבְי בְּבִי בְּבִי בְּבְי בְּבְי בְּבִי בְּבְי בְּבִי בְּבְי בְּבְי בְּבִי בְּבִי בְּבִי בְּבְי בְּבְי בְּבְיוֹם בְּבְּבְיבִי בְּבְי בְּבְי בְּבְי בְבְי בְּבְייִי בְּבְּיוֹם בְּבְּבְיבְים לְבְבְּי בְּבְיבְיים לְהְבְּבְי בְּבְיים בְּבְּבְבְיי בְּבְבְּבְי בְּבְיבְים בְּבְּבְישׁבְּיוּבְיבְבְייִי בְּבְיבְיבְים בְּבְבְּיבְיבְיבְיי בְּבְבְּיבְיבְים בְּבְבְייִי בְבְּיִים בְּבְּבְיבְּבְיבְיבְבְּבְיבְיבְייִי בְּבְיוֹם בְּיוֹנוֹם וְלְאְלְבְייִי בְּבְּיוֹם בְּיוֹבְבְייִי בְּבְיבְּבְּבְּבְי בְּבְבְיבְיבְבְּבְיבְיבְיבְשְׁבְיי בְבְּבְיבְיבְיבְיבְיבְבְבְיבְבְּבְיבְ

ספירה דיממא היא דכתיב וספרה לה שבעת ימים (ויקרא טו): מקדמי. מקדימין: מחשכי. מעריבין: ת"ש מי והיה לנו הלילה למשמר והיום

ואע"ג דקיימא לוט זריזין מקדימין למצות דכתיב וישכם אברהם בבקר (ברחשית כב) חפילו הכי כשר כל היום: לוידוי פרים. פר העלם דבר של לבור ופר כהן משיח שמתודין עליו חטא שהביאוהו עליו כדאמרינן במסכת יומא (דף לו:) והתודה על חטאת עון חטאת כתיב הכא וכפר עליו הכהן (ויקרא ד) וכתיב התם ביום הכפורים יעמד חי לפני ה׳ לכפר עליו וגו' (ויקרא טו) מה להלן כפרת דברים וביום כדיליף לקמן אף כאן כפרת דברים וביום: למליקה. של עוף: לקבלה. לקבלת הדם: להזיה. לזריקת הדם והזיית פרים הנשרפין וחטאות הפנימיות שהיא זריקה שלהן: **גבו' בכפרת דברים**. וידוי. במס' יומא (דף לו:) מסיים לה אתה אומר בכפרת דברים או אינו אלא בכפרת דמים הרי הוא אומר ושחט את פר החטאת אשר לום למדנו שעדיין לא נשחט הפר: כי ביום הוה יכפר עליכם. חלמה כפרתו ביום: והניף והקריב. והקרבה היא הגשה דאי אפשר לומר הך הקרצה היא הקטרת הקומן דהא כתיב בתריה וקמן והקטיר ומה היא הגשה מגיש את המנחה ומגיעה בקרן מערבית דרומית של מזבח כנגד חודה של קרן ואח"כ קומץ ומקראי יליף לה במסכת סוטה (דף יד:) ובמנחות (דף יע:): לקמילה ולהקטרה. בהקטרת קומן קאמר שהיא במנחה כנגד וריקת דם בזבחים ואינה כשרה אלא ביום אבל הקטר חלבים ואברים תון במתני׳ דכשרים כל הלילה: ביום לוותו. להקריב את קרבניהם וכל הני הקרבת הקרבן נינהו דאילו הקטרת קומץ הקרבה (א) היא וקמינה איתקש להקטרה דכתיב וקתץ והקטיר. מליקת עוף מליקתו והזייתו כחחת והזייתו

היא הקרבתו. קבלת דם הקרבה

קרי לה דאמר מר (חגיגה דף יא.)

והקריבו זו קבלת הדם. א"נ להקריב כל

לורכי הקרבה קמילה ומליקה וקבלה

כולן לרכי הקרבה הן ואי אפשר בלא

הן אבל הגשה ותנופה אינן מעכבין:

טון, עד וועיע מוספות פסחים פא. ד"ה אי נתי וכי], פ [שבת לד:], ל) [וע"ע תוספות פסחים ב. ד"ה והא], ק) [ל"ל אינו כוידויז. ל) ועייו תוספות תנחות ע. ד"ה מקמילהן, תוספות מנחות סו. סד"ה זכר למקדשן,

למאיר ובא קראו יום. משעה שמתחיל להחיר (פטווים ב.). ואינהו מקדמי. משכימים קודם סיום, דאימא יום לא הוי ומחשכי. ועושין מלאכה בלילה משחיעת החמה עד נחת הכוכנים (ברבות שם). ת"ש והיו לנו הלילה משמר והיום מלאכה. מדקאמר והיום מלאכה אלמא האי דעבר מעלומ השחר עד לאת הכוכבים ממא הוא (וווח) יאסמת עד נחת ההוכנים יממא הוא (שם). ולמוספין. וגלגד שיקדמו מוספין לחמיד של בין הערבים, דאמר מר עליה השלם כל הקרבנות כולם תמורה יד.). ולהקטר (תמורה יד.)**. ולהי חלבים ואברים.** שמתעכל מן המזבח מחזיר בל הלילה וחוחות נור. כגון שחיטה חריקת דמים דכתיב ביום לותו את בני ישראל וגו' (שם). יום נרועה יהיה לכם. יום לא לילה (ר"ה כח. ועי"ש رtT.)•

רבינו חננאל

וכולז שעשו משעלה עמוד כשר. מעלות השחר עד צאת הכוכבים. שמע יכיכב ב, סכיכ כיכיו. מעלות השחר ועד צאת היו עושים מלאכה אלא םפירה ביממא היא. מכאן קשיא לפירוש רש"י דכילד לולין סקמ"ל. כיון דהאי אחד לאחד משום ספירה היא מדוגמת ספירת ז'. כל

למלאכה. ש"מ כל זמן שעסוקים במלאכה קרי יום ולא קדמותא וחשכותא: בזרגני' כל היום כשר. ספירה ביממא היא: וכולן שעשו משעלה

ל) לוכות ל. פטוים ב., ב) [ברכות שם], ג) [ל"ל והיו], ד) [ל"ל משמר והיום מלאכה], ה) [ל"ל והיו], ו) ומוכה לחו. ז) מומומ יו (שוכה מהן, ז) ממווע עב., ה) נהא דלא תנא נמי להרמה עי׳ תוס׳ יומא כ: תוס׳ ד"ה אלא ותוספות ובחים פו: ד"ה אלאז. מ) [ל"ל רב יוסף], י) יומא לו:, כ) [סוטה יו: ע"ש בתוספות ד"ה מה משפט באופן אחר], ל) [שייך לע"א], מ) [ל"ל והיו כו' נש מן, של נכיל והיו כר משמר והיום מלאכה], () [בפסחים ד.], ס) [ויקרא טוז. ע) ווע"ע מוספות

הלמלה וכו׳ לפי שאין עתה אלא הזכרה לבנין: מוסף רש"י

הנהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ביום לותו

זמינה: (ב) תום' ד"ה כל

החרבה

משמע

עד הכן החמה והם מקדימין מעלות השחר, דהוי כמו מהלך ה' מילין (ברבות ב: עדיפ פסחים צג:).